

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4977/2020
10.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду Гж 2279/17 од 15.06.2017. године, на седници одржаној 10.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду Гж 2279/17 од 15.06.2017. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду Гж 2279/17 од 15.06.2017. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П 25537/15 од 24.11.2016. године, усвојио је тужбени захтев тужиле и обавезао тужену да исплати тужилци на име дуга износ од 1.619,21 динара, са законском затезном каматом од 08.12.2015. године, као дана подношења тужбе па до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је тужену да накнади тужилци трошкове парничног поступка у износу од 24.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана када су наступили услови за извршење до исплате, у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке).

Виши суд у Београду, пресудом Гж 2279/17 од 15.06.2017. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П 25537/15 од 24.11.2016. године, у ставу првом изреке (став први изреке). Преиначио је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 25537/15 од 24.11.2016. године и одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке). Одбио је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажног решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14), оценио да ревизија тужиле није изузетно дозвољена.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво ако због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

По оцени Врховног касационог суд нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези одредби члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана да, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због којег се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживање акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредно тражење се узима у обзир само када се тражи као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како се у конкретној ситуацији ревизијом побија само одлука о трошковима поступка која не чини главни захтев, то ревизија тужиле у том делу није дозвољена.

Стога, није од утицаја на другачију одлуку овога суда ни указивање у ревизији на одредбе члана 403. став 2. и 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић